

RESPOSTES

Els fills han de deixar de ser aquells de “*niño, deja ya de joder con la pelota*” que cantava Serrat a ser el centre de la nostra existència, com petits reis Sol. Ara tenim fills més alts, més forts, més llestos, més hiperestimulats, més... de tot. Ara som hiperpares i no els deixem ser el que han de ser, només nens.

Eva Millet

Qui és

Periodista,
especialista en
educació

Activitat

Escriu sobre la
hiperpaternitat

*** Text Susana Alcaide

Violí, dansa, bàsquet, pintura, xinès o classes de cuina... L'agenda dels nostres fills és pitjor que la d'un ministre.

Volem que facin de tot, que ho aprenguin tot, els ho volem donar tot, que no es frustrin i que siguin feliços... costi el que costi. De vegades a costa d'ells mateixos. Vivim en l'era de la hiperpaternitat. Té remei? L'Eva Millet ens en dona algunes claus.

Estem educant malament els fills?

Els estem educant bastant malament. El que ens està passant és que amb la millor intenció estem creant una generació de nens molt poc autònoms, molt insegurs, amb moltes pors i... amb una inflada noció d'ells mateixos. Són nens que des de petits se'ls ha posat en un altar domèstic! És el fenomen dels hiperpares, que és el meu camp de recerca. Avui dia s'ha venut la idea que, per ser un bon pare, i a sobre perfecte, has d'estar damunt del nen constantment, atenent-lo

en tot, que no es frustri, que no sigui infeliç, que sigui feliç per sobre de tot. Aquesta falsa idea que la felicitat del nen s'aconsegueix dient-li a tot que sí, assistint-lo davant de qualsevol problema i defensant-lo davant de qualsevol crítica... Estem creant uns nens d'una banda molt prepotents però a la vegada molt insegurs, perquè en comptes de “jo puc” tenen “els meus pares ho faran per mi” incorporat.

Com és un hiperpare?

Una de les característiques dels superpares és que els nens s'han convertit en un símbol d'estatus. Tens una casa perfecta, un cotxe magnífic, unes vacances meravelloses i, per postres... uns fills fabulosos. Són un símbol més d'estatus social. Els nens es mostren, s'exhibeixen a les xarxes socials, fins i tot abans de néixer, i seguim les primeres passes, les primeres dents, les caques... tot.

Curiós, perquè els nostres pares no eren així.

A la majoria ens van educar amb pares bastant absents, amb mares molt més implicades i afectuoses, en famílies extenses... Érem molts: cosins, ger-

mans, cosins segons... i quan ens posàvem pesats els avis o els oncles deien “ni cas, com si fossin mobles”. Ens ignoraven. Però avui dia si una àvia diu això... pobra àvia! No es tracta de tractar un nen com un moble, però de tant en tant fer-los menys cas. Ara el que ha passat és que les famílies, els arbres genealògics, s'han fet més petits. Tenim 1,3 nens per família, retardem la maternitat i són molt desitjats, en ocasions ha costat molt d'aconseguir un embaràs. Les dones estem molt més formades, tenim experiència laboral i importem les eines laborals a l'educació dels fills.

Què vol dir, que fem servir eines laborals per educar els fills?

Ara es parla de gestionar fills i famílies! Confonem el concepte de gestionar amb educar. La idea de la hiperpaternitat és que estàs creant no una persona sinó un producte, i en moltes ocasions és el reflex de les teves pròpies aspiracions. Projectem molt més del que ho feien els nostres pares. I això també està recolzat per una oferta brutal d'extraescolars. Però això és el postcapitalisme, hi ha un ventall d'ofertes per fer del teu fill un geni de

l'esport, de la música o de la creativitat brutal. I llavors la gent davant tanta opció es torna una mica boja i apunta els nens a dos milions de coses, de manera que acabes tenint uns nens esgotats que no tenen ni temps per jugar. En el fons l'excés d'atenció els incapacita. D'una banda els exigim molt perquè volem que toquin el violí, i que esquiïn i que aprenguin anglès i xinès, però en el dia a dia, en les coses quotidianes, no els exigim res: cordar-se els cordons de les sabates o organitzar-se l'agenda ho fem nosaltres per ells. Són nens que estan una mica concosos, perquè els exigim d'una banda i per una altra no els donem les armes perquè siguin independents.

Sembla que estem educant una mica nens tirans...

El nen avui dia és una mena de semi-déu, un Lluís XIV, és un signe d'estatus i un objecte preciós. Esclar que són preciosos i els hem de cuidar i estimar, això per descomptat, però en aquests casos hi ha un punt de possessió. Casa, cotxe, nen... és un signe d'estatus total. I en països com els Estats Units tenir una família nombrosa ja és el summum, perquè significa que tens prou